

ΑΧΜΕΤΗΣ, Ο ΣΚΥΤΟΤΟΜΟΣ.
ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΕΡΣΙΚΟΝ.

Εις τὴν πόλιν Ἰσπαχάν ἐκατοίκει Ἀχμέτης, ὁ σκυτοτόμος, ἀνθρωπος τίμιος καὶ φιλόπονος, ἀταράχως ἐπιθυμῶν νὰ περάσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ· ἀλλ’ εἶχε υψηφευθῆν ὡραίαν τινὰ γυναικα, ἥτις δὲν ἦτο ποσῶς εὐχαριστημένη μὲ τὴν ταπεινήν αὐτού κατάστασιν. Ἡ Σιττάρα,—οὗτως ὠνομάζετο ἡ κυρία,—ὑπερηγάπα νὰ φαντάζεται πλούτου καὶ μεγαλειότητος σχέδια, ό μολονότι ποτὲ δὲν εθάρρυνεν αὐτά ὁ Ἀχμέτης, ἐκείνη δικαὶης πάντοτε διτὶ ἔμελλε ποτὲ νὰ ὑπερπλουτήσῃ.

Μίαν ἐσπέραν, ἐνῷ ἡ κεφαλή της ἔγεμε τοιούτων ἰδεῶν, ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτόδον, ὅπου ἵδε μίαν ἀρχόντισσαν μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένην, ἐστολισμένην ἀπὸ ἀδαμαντικὰ, καὶ περικυκλωμένην ἀπὸ δούλους. ‘Ποία εἰν’ αὐτῆ;’ ἡρώτησε μὲ θαυμασμὸν ἡ Σιττάρα. ‘Ἡ σύζυγος τοῦ πρώτεω ἀστρολόγου τῆς βασιλείας,’ ἀπεκρίθησαν αἱ περιεστῶσαι. Μὲ τὴν εἰδησιν ταύτην ὑπεστρεψεν εἰς τὸν οἶκον. ‘Ο ἀνὴρ αὐτῆς τὴν προσπάντησε σύγχαρος· ἀλλ’ ἐκείνη τοῦ εἶχε τὸ πρόσωπον καταιβασμένον· καὶ, μολονότι ὁ ταλαιπωρος Ἀχμέτης τὴν ἐχαίδενε περισσῶς, δὲν ἡδυνήθη, μ’ ὅλον τοῦτο, οὔτε καμογέλασμα οὔτε λόγον της ν’ ἀπολαύσῃ δι’ ἀρκετὰς ὡραῖς· τέλος, τὸν εἶπεν ἡ Σιττάρα, ‘Μὲ καϊδεύεις, ἀλλ’ ἄρδα γε θέλεις νὰ μὲ ἀποδείξῃς διτὶ ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾶς;

‘Πῶς νὰ σὲ τὸ ἀποδεῖξω;’ ἡρώτησεν ὁ Ἀχμέτης. ‘Παραίτησε τὴν παλαιάν σου αὐτῆν τέχνην,’ εἶπεν ἐκείνη, ‘γενοῦ ἀστρολόγος, ἀνθέλης καὶ σὺ νὰ κάμης τὴν τύχην σου, κ’ ἐγὼ νὰ εὐδαιμονήσω.’

‘Ἀστρολόγος! εφωναξεν ὁ Ἀχμέτης· ‘εἶη-σμόνησες ποῖος εἶμαι, καὶ θέλεις νὰ εμβῶ εἰς ἐπάγγελμα, τὸ ὄποιον χρειάζεται τόσην ἐπιτηδεύτητα καὶ τόσας γνώσεις;

‘Τίποτε δὲν με μέλει οὔτε περὶ ἐπιτηδεύτητος, οὔτε περὶ γνώσεων,’ εἶπεν ἡ γυνὴ· ‘τοῦτο μόνον σὲ λέγω, διτὶ ἡ ἀστρολόγος πρέπει νὰ γένης, ἡ θέλω σὲ χωρισθῆν.

‘Ο σκυτοτόμος ἐπροσπάθησε νὰ τὴν σωφρονίσῃ, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. Ἡ φαντασία της ἦτο κυριευμένη ἀπὸ τὸ λαμπρὸν σχῆμα τῆς γυναικὸς τοῦ ἀστρολόγου· τίποτε ἄλλο δὲν ὠνειρεύετο. Τί νὰ κάμη ὁ κακόμοιος Ἀχμέτης;’ Ἡγάπα τὴν συμβίαν του παραπολύ· ἐγγνωμονοράτειτο κατὰ δυστυχίαν. ‘Οθεν ἐπώλησε τὰ ἐγγαλεῖα, τὰ ὑποδήματα, καὶ τὰ τομάρια του, ό μηδέρασεν ἀστρολάβιον, μηνολόγιον, καὶ πίνακα τῶν ση-

9* β.

υείων τοῦ ζωδιακοῦ. ’Εξῆλθε τότε εἰς τὴν ἀγοράν, ἐκφωνῶν, ‘Εἶμαι ἀστρολόγος· γνωρίζω τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας· ἐμπορῶ νὰ λογαριάσω γενεθλία· δύναμαι νὰ προλέξω πᾶν διτὶ μέλλει νὰ συμβῇ.’

Πλῆθος κόσμου συνήκθη ταχέως ὀλόγυρά του· ‘Καλὲ, φίλε Ἀχμέτη, εἴπεν ἔνας, ‘ἔχασες τὰ μυελά σου ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον;’ ‘Ἐβαρύνθης,’ ἐξεφώνησεν ἄλλος, ‘νὰ κυττάξῃς τὸ καλαπόδιον, καὶ ἥρχισες νὰ παρατηρῇς τοὺς πλανήτας;’ ό μηδεὶς τοιοῦτο ἀστεῖσμοὶ ἐπρόσβαλλεν εἰς τὰ ώτια του.

Τὴν ὥραν ταύτην ἐπεριφέρετο εἰς τὴν ἀγοράν ὁ ἀδαμαντοδέτης τοῦ βασιλέως, ἀπηλπισμένος, καθότι εἶχε χάσειν πολυτελές τι ὁυβίνιον, ἀνῆκον εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα. ‘Ιδών νὰ συλλέγεται ὁ κόσμος, ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς, ό μηδέρτησε τί τρέχει. ‘Ἀχμέτης ὁ σκυτοτόμος,’ εἴπετις, ‘ἔγινεν ἀστρολόγος.’ Μόλις ἤκουσε τοῦτο ὁ ἀδαμαντοδέτης, καὶ, προσελθών εἰς τὸν Ἀχμέτην, εἶπεν, ‘Ἄν γνωρίζῃς τὴν τέχνην σου, πρέπει νὰ ἡσαι ἄξιος νὰ εὐδογῆς τὸ ὁυβίνιον τοῦ βασιλέως. Εὗρε το, καὶ σὲ δίδω διακόσια φλωρία· εἰ δὲ μὴ, θέλω λάβειν τὰ κρειώδη μέτρα διὰ νὰ θανατωθῆς ὡς πλάνος.’

Τὸν ταλαίπωρον Ἀχμέτην! ὁ οὐρανὸς κατέβη καὶ τὸν ἐπλάκωσε. Πολλὴν ὥραν ἐστεκε μὴ δυνάμενος νὰ σαλεύσῃ· περίλυπος ὅτι ἡ πολυαγαπημένη αὐτοῦ σύζυγος, διὰ τῆς φιλαυτίας καὶ τοῦ φθόρου της, εἶχε φέρειν αὐτὸν εἰς τόσον δεινήν θέσιν· τέλος, ἐξεφώνησε τρανά, ‘Ω γύναι, γύναι, εἰς τὸν ἄνδρα εἶσαι πλέον φθοροποιὰ παρ’ ὁ φαρμακεός δράκων τῆς ἐρήμου!’

Τὸ χαμένον ὁυβίνιον τὸ εἶχε κρυμμένον ἡ συμβία τοῦ ἀδαμαντοδέτου· ἀνήσυχος δὲ φυσικά καὶ περίφοβος διὰ τὸ ἔγκλημά της, εἶχε οτείλειν μίαν θεραπαίναν τὰ κατασκοπεύη τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τὰ κινήματα. ‘Η δούλη αὐτῆ, ἀκούσασα τὸν Ἀχμέτην νὰ παραβάλλῃ τὴν γυναικα μὲ τὸν φαρμακεόδον δράκοντα, ἐβεβαιώθη ὅτι αὐτὸς ἐγνώριζε τὰ πάντα. ’Εδραμε λιπτὸν εἰς τὴν κυρίαν της, καὶ ἐξεφώνησε, ‘Σ’ ἐφανέρωσεν, ἀγαπητή μου δέσποινα, ἀχρεῖστις ἀστρολόγος· καὶ ἐδιηγήθη δλα δσα εἶχεν ιδεῖν καὶ ἀκούσειν.

Τοῦ ἀδαμαντοδέτου ἡ γυνὴ ὑπῆγεν ἀμέσως εἰς ζήτησιν τοῦ ἀστρολόγου, καὶ, προσπεσούσα εἰς τὸν πόδας αὐτοῦ, ‘Χάρισε με,’ εἶπε, ‘τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν μου, καὶ σὲ τὰ ἐξομολογοῦμαι δλα.

‘Τί τάχα ἐμπορεῖς νὰ μ’ ἐξομολογηθῆς εσύ; εφωναξεν ἐκπεληγμένος ὁ Ἀχμέτης.

‘Ω! τίποτε, τὸ δποῖον δὲν γνωρίζεις ἡδη. Εγὼ ἐκλεψα τὸ ὁυβίνιον διὰ νὰ παιδεύσω τὸν

ἀνδρα μον, δοτις μὲ κακομεταχειρίζεται ἐστοχάσθη δὲ νὰ πλουτήσω ἔγῳ, καὶ νὰ θανατωθῇ ἐκεῖνος. Παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ λυπηθῆς, καὶ προθύμως θέλω κάμειν δ, τι μὲ προστάξῃς.'

'Ο Ἀχμέτης εἶπε τότε μὲ πολλὴν σοβαρότητα, 'Γύναι, μεγάλη σου καλοτυχία δτι γῆλθες νὰ μ' ἔξομολογηθῆς, καὶ νὰ ξητήσῃς ἔλεος. 'Επίστρεψε εἰς τὸν οἰκόν σου, βάλε τὸ όφυβίνιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀνδρός σου, καὶ οὐδεὶς ποτε θέλει ὑποπευθῆν τὸ ἔγκλημά σου.' 'Ηκολούθησε δὲ αὐτὴν εἰς τὸν οἰκόν της, ότι εἶπεν εἰς τὸν ἀδαμαντοδέτην, δτι τὸ όφυβίνιον ἐκείτο ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης του. 'Ο ἀδαμαντοδέτης ἐστοχάσθη μὲν παράφρονα τὸν Ἀχμέτην, ἀλλ' ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην, ὅπου εὑρῆκε τὸ όφυβίνιον εἰς τὸν πεφιγραφέντα τόπον. 'Επίστρεψας δὲ εἰς τὸν Ἀχμέτην, ώνθμασεν αὐτὸν σωτῆρά του, καὶ τὸν ἔδωκε τὰ διακόσια φλωρία, δηλοποιῶν συγχρόνως δτι αὐτὸς ἦτον ὁ πρῶτος ἀστρολόγος τοῦ αἰῶνός του.

Οἱ ἔπαινοι ὅμως οὗτοι ποσῶς δὲν ἔχαροποίησαν τὸν ἄθλιον σκυτοτόμον· ὑπέστρεψε δὲ εἰς τὸν οἰκόν πλέον εὐγνώμων διὰ τοῦ κινδύνου τὴν ἀποφυγὴν παρὰ ἔξεπαρμένος ἀπὸ τὴν καλοτυχίαν. 'Η γυνὴ του ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, ἐκφραντοῦσα, 'Ἀγαπητέ μου ἀστρολόγε! τί νέον; ἐπέτυχες;' 'Ίδού,' εἶπεν ὁ Ἀχμέτης μὲ πολὺ σοβαρὸν, 'διακόσια φλωρία! Τῷρα ἔπιζω νὰ εὐχαριστηθῆς, καὶ νὰ μή με βιάσῃς πλέον νὰ φυσοκινδυνεύσω τὴν ξώην μου.' 'Άλλ' ἐκείνη ἐσυλλογίζετο μόνην, δτι τῷρα ἥθελεν εμπορέσειν νὰ συνερισθῇ μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ πρῶτου ἀστρολόγου. 'Θάρρει, ἀγαπητέ μου σύζυγε, τὸν εἶπε· 'τοῦτο δὲν εἶναι παρὰ τὸ πρῶτον ἄθλον σου εἰς τὸ εὐγενές σου ἐπάγγελμα. 'Ευπρόσ, καὶ πλούτη καὶ τιμᾶ μᾶς περιμένουν.' Εἰς μάτην ἥλεγχε τὴν μωρίαν αὐτῆς ὁ Ἀχμέτης. 'Η Σιττάρα ἐκατηγόρησεν αὐτὸν δτι δὲν τὴν ἡγάπα, καὶ τέλος ἐφοβέρισε πάλιν νὰ τὸν ἀφήσῃ. 'Η ἀπειλὴ αὐτὴ ετάραξε τὴν καρδιὰν τοῦ Ἀχμέτη, ότι δυστυχήσεις ἐσυμφώνησε νὰ κάμη ἀλλην μίαν δουκιμήν. 'Οθεν, ἐκβῆκε τὴν ἐπαύλιον φωνάξων ὡς ὀρχήτερα. Πλήθη πάλιν τὸν ἐπερικύλωσαν, ἀλλὰ τῷρα μὲ θαυμασμὸν, δχι πλέον μὲ περιγέλωτα· καθότι ἡ φίμη εἶχε μεταβάλειν τὸν πτωχὸν σκυτοτόμον εἰς τὸν σοφώτατον ἀστρολόγον τῆς Ἰσπαχάν.

'Ἐνῷ ἔχασκαν αὐτὸν ὅλοι, ἐπέρασε μία κυρία, ἥτις, μαθοῦσα τὰ περὶ τοῦ νέου ἀστρολόγου, ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἀχμέτην, καὶ εἶπεν, 'Ἄν εὐρῃς τὸ περιδέψαιον καὶ τὰ ἐνώτια μου, τὰ ὅποια ἔχασα πρὸ δλίγου εἰς τὸ λουτρὸν, σὲ δίδω πεντήκοντα φλωρία.' 'Ο ἄθλιος σκυτοτόμος ἀπέμεινε συγκεχυμένος, καὶ, κλίνας πρὸς τὴν γῆν,

ἐσυλλογίζετο μόνον πῶς νὰ μὴ φανερωθῇ δημοσίως ἡ ἄγνοιά του. 'Η κυρία εἶχε σχίσιμον μέσα εἰς τὸ πλῆθος τὸ κάτω μέρος τῆς καλύπτρας τῆς. Παρετήρησε δὲ τοῦτο ὁ Ἀχμέτης, καὶ θέλων νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὴν μὲ τρόπον εὐγενικὸν, ἐψιθύρισε, 'Κυρία, κύτταξε τὴν σχισμάδα.' Ο λόγος οὐτος τὴν ὑπενθύμισεν εὐθὺς ποῦ εἶχεν ἀποθέσειν τὰ ἀδαμαντικά, ὅπτε περιχαροῦς ἔξεφωνησε, 'Στάπου εδῶ, μεγάλε μου ἀστρολόγε, νὰ σὲ φέρω τὰ εὐφετήκια.' Μετ' ὀλίγον ὑπέστρεψε, κατατοῦσα εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὰ ἀδαμαντικά, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἐν πονηγίον. 'Άλβε,' εἶπε, 'τὸ χρυσίον τοῦτο, θαυμαστὲ ἀνερ, εἰς τὸν δοποῖον εἶναι ἀποκεκαλυμμένα δλα τῆς φύσεως τὰ μυστικά.' Οτε μὲ εἶπες νὰ κυττάξω τὴν σχισμάδα, ἐνθυμήθην τὴν σχισμάδα πλησίον εἰς τὸ θεμέλιον τοῦ τοίχου εἰς τὸ λουτρὸν, δπου τὰ εἶχα κρύψειν. Τῷρα ὑπάγω εἰς τὸν οἰκόν μου μὲ πρεῖμα ἥσυχον, γνωρίζω δὲ τὴν χάριν εἰς μόνον ἐσέ.'

'Υπέστρεψε καὶ ὁ Ἀχμέτης εἰς τὸν οἰκόν, εὐγνώμων πάλιν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπόφασιν ἔχων σταθερὰν νὰ μὴ δοκιμάσῃ ποτὲ πλέον· ἀλλ' ἡ ώραία τὰ σύζυγος μὲ νέας παρακαλέσεις όπειλας ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐξακολεύῃ διατρέχων τὸ στάδιον ἀστρολόγου.

Περὶ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐληστεύθη τὸ βασιλικὸν ταμεῖον ἀπὸ τεσσαράκοντα κιβώτια χρυσᾶ καὶ πολυτίμων λίθων. Οἱ ὑπονύμοι κατέβαλαν πᾶσαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ εῦρωσι τοὺς κλέπτας· ἀλλ' εἰς μάτην. 'Ο βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν ἀστρολόγον τῶν, καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν δτι, ἀν δὲν εὑρίσκοντο οἱ ληπταὶ ἐντὸς διωρισμένου τινὸς καιροῦ, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ προύχοντες ὑπονύμοι ἥθελαν ἔξαπαντος θανατωθῆν. Μία μόνον ἡμέρα ἔλειπε, καὶ ὅμως οὔτε ἔχνος τῶν ληπτῶν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακαλυφθῆν. 'Εσυμβούλευθη λοιπὸν ὁ ἀστρολόγος νὰ καλέσῃ τὸν Ἀχμέτην, δστις ἥτον ἥδη μέγας καὶ πολὺς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του. 'Ίδε τ' ἀποτελέσματα τῆς φιλοδοξίας σου,' εἶπεν ὁ Ἀχμέτης πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ· 'ὁ βασιλικὸς ἀστρολόγος ἔχει τὴν αὐθάδειάν μου, καὶ θέλει μὲ θανατώσιν ὡς λαοπλάνον.'

'Εμβάς ὅμως εἰς τὸ παλάτιον, ἵδε μὲ θαυμασμὸν νὰ ἔρχεται εἰς προϋπάρχησιν αὐτοῦ ὁ κορυφαῖος ἀστρολόγος· ἔξεπλάγη δὲ πολὺ μᾶλλον ἀκούσας τὰ λόγια ταῦτα· 'Ἄι ὁδοί τοῦ Κιρίου, πολυμαθέστατε Ἀχμέτη, εἶναι ἀνεξερέυνητοι· πολλάκις ταπεινόνει τοὺς ψυχηλούς, ψύφονει δὲ τοὺς τεταπεινωμένους· ἥλθεν δὲ καιδός μου νὰ καταβιβασθῇ, δὲ ιδικός σθὲν νὰ προβιβασθῆς.' Τὴν ὄμιλίαν ταῦτην διέκοψε μηνυτῆς ἐκ τοῦ βασιλέως, παρακαλών νὰ εἰσελθῃ ὁ Ἀχμέτης.

‘Οτε παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, κλίνας τὸ σῶμα μέχρι ἑδάφους, εὐχήθη μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα. ‘Εἰπέ με, Ἀχμέτη,’ ἥρθησεν ὁ βασιλεὺς, ‘ποῖος ἔκλεψε τὸν θησαυρὸν μου;’ ‘Τεσσαράκοντα ἦπαν οἱ κλέπται,’ ἀπεκρίθη ὁ Ἀχμέτης. ‘Τίνες ἡσαν,’ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ‘καὶ τί ἔκαμαν τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας;’ ‘Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας,’ εἶπεν ὁ Ἀχμέτης, ‘δὲν δύναμαι ν’ ἀποκριθῶ τῷρα· ἀλλ’ ἐλπίζω νὰ εὐχαριστήσω τὴν μεγαλειότητά σας, ἀν μὲ χαρίσετε τεσσαράκοντα ἡμέρας διὰ νὰ κάμω τοὺς λογαριασμοὺς μου.’ ‘Σὲ τὰς χαρίζω,’ εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ‘ἀλλ’ ἔὰν μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῶν δὲν εὑρεθῇ ὁ θησαυρὸς, θέλεις πληρώσειν μὲ τὴν κεφαλὴν σου.’

‘Ο Ἀχμέτης ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον, μὲ ἀπόφασιν νὰ φύγῃ ἐκ πόλεως, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης αὐτοῦ φήμης. Ἀλλὰ μαθοῦσα τὴν ἀπόφασιν ἡ γυνή του, ἐπε πρὸς αὐτὸν καταφρονητικῶς, ‘Ἀκουσε, Ἀχμέτη! ἡ ἴδική μου ἀπόφασις εἶναι νὰ μὴ φύγης· καὶ ἀν ἔτησσις νὰ δραπετεύσῃς, θέλω εἰδοποιήσειν τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ βασιλέως, ώστε νὰ θανατωθῆς καὶ πρὶν περάσωσιν αἱ τεσσαράκοντα ἡμέραι. Μὲ γνωρίζεις καλώτατα, ς δὲν ἐμπορεῖς ν’ ἀμφιβάλλῃς ὅτι θέλω φυλάξειν τὸν λόγον μου. Θάρρει λοιπὸν, ς προσπάθησε νὰ κάμης τὴν τύχην σου.’ ‘Ο λόγος οὗτος κατετρόμαξε τὸν ἄθλιον Ἀχμέτην. ‘Ἐστω,’ εἶπε, ‘σὲ ὑπακούω. Ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι δὲν εἶμαι γραμματισμένος, καὶ δὲν ἔξευχω νὰ μετρῶ· λάβε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς τεσσαράκοντα φοίνικας, ς δίδε με κάθε βραδὸν ἓνα μετὰ τὴν προσευχήν μου, διὰ νὰ τοὺς βάλλω εἰς ἐν κουτίον, καὶ μετρῶν αὐτοὺς νὰ βλέπω πόσαι τῶν δλίγων ἡμερῶν, δσας ἔχω ἀκόμη νὰ ζήσω, εἶναι ἡδη περασμέναι.’

Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ κλέπται εἶχαν μάθειν ἀκριβῶς δλα τὰ πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῶν μέτρα τῆς κυριεύνησεως. Εἰς ἀπ’ αὐτοὺς ἔτυχε μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Ἀχμέτην, καὶ ἀκούσας δτι ἐδηλοποίησε σωστὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κλεπτῶν, ἔδραμεν εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἔξεφώνησεν, ‘Ολοι εὐφέδημεν! Ο Ἀχμέτης εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι εἶμεθα τεσσαράκοντα.’ ‘Δὲν ἔχοιείτε πολλὴ ἀστρολογία διὰ νὰ εὐρῇ τις αὐτὸν,’ εἶπεν ὁ ληστάρχης· ‘ἐπειδὴ ἔκλεψθησαν τεσσαράκοντα κιβώτια, ἐσυμπέφανε φυσικὰ δτι ἡσαν τεσσαράκοντα οἱ κλέπται· μ’ δλον τοῦτο, ἀς ἔχωμεν τὸν νοῦν μας. ‘Ενας ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἀπόψε εἰς τὸ δῶμα τοῦ οἴκου του, καὶ ν’ ἀκροασθῇ τι λέγει περὶ ἡμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα του.’ Καθὼς

ἐνύκτωσεν, ἐστάλθη ἐνας τῶν κλεπτῶν εἰς τὸ δῶμα· ἔφθασε δὲ τὴν στιγμὴν, ὅτε ὁ σκυτοτόμος ἐτελείωσε τὰς προσευχάς του, καὶ ἡ Σιττάρα τὸν ἔδιδε τὸν πρῶτον φοίνικα. ‘Ἄ!’ εἶπεν ὁ Ἀχμέτης, ἐνῷ τὸν ἐλάμβανεν, ‘οὗτος εἶναι ὁ ἔνας ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα.’ Ἀκούσας ὁ κλέπτης τὰ λόγια ταῦτα, ἐσπευσεν δπίσω, καὶ εἶπεν ὅτι μόλις ἐλάβε τὴν θέσιν του, καὶ ὁ Ἀχμέτης εἶπεν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, δτι ἡτον ἔνας ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα. Δὲν ἐπιστενθῆ μὲν ἡ εἰδησις αὐτῇ τοῦ κατασκόπου, ἀλλ’ ἔγινεν ἀπόφασις νὰ σταλθῶσι δύο τὴν ἐπατρίον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν. ‘Ἐφθασαν δε καθαυτὸν ἐνῷ ὁ Ἀχμέτης ἐλάμβαιε τὸν δεύτερον φοίνικα, καὶ τὸν ἥκουσαν νὰ ἐκφωνῇ, ‘Ἀπόψε ἔχουμεν δύο.’ Οι ἐκπεπληγμένοι κλέπται ἔφυγαν, καὶ εἶπαν εἰς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη συντρόφους των τί ἥκουσαν. Τὴν τρίτην λοιπὸν νύκτα ἐστάλθησαν τρεῖς, τέσσαρες τὴν τετάρτην, καὶ οὕτω καθεῖης. Τὴν ἐσχάτην ὑπῆρχαν δλοι· καὶ ὁ Ἀχμέτης ἔξεφώνησε τρανοφωνῶς, ‘Ἐσώθη ὁ ἀριθμός! ἀπόψε τοὺς ἔχομεν δλους, καὶ τοὺς τεσσαράκοντα!’

Κάμπια πλέον ἀμφιβολία δὲν ἔμεινε· ς αὐτὸς ὁ ληστάρχης κατεπείσθη, ὅτι δὲν ἡτον ἐλπίς ν’ ἀποφύγωσιν ἄνθρωπον οὕτω προκισμένον. Ο-θεν ἐδωκε γνώμην νὰ κάμωσιν αὐτὸν φίλον διὰ δωροδοκίας. ‘Η συμβούλη του ἐνεκρίθη, καὶ μίαν ὥραν πρὸ τῆς αὐγῆς ἐκρουσαν τὴν θύραν τοῦ Ἀχμέτη. ‘Ο ἄθλιος ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην, καὶ νομίζων ὅτι ἥλθαν οἱ στρατιῶται νὰ τὸν ἐπάρωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐφωναξε, ‘Γνωρίζω διατί ἥλθετε ἄδικον καὶ πονηρὸν εἶναι τὸ ἔγον σας.’

‘Θαυμασιώτατε! εἶπεν ὁ ληστάρχης, ‘εἶμεθα πληροφορημένοι ὅτι γνωρίζεις διατί ἥλθαμεν. ‘Ἐφέραμεν δύο χιλιάδας φλωρία, τὰ δποῖα σὲ δίδουμεν, μὲ συμφωνίαν νὰ μὴν εἶπῃς τίποτε.’ ‘Νὰ μὴν εἶπω τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ Ἀχμέτης· ‘πῶς ἐμπορῶ νὰ σιωπῶ, ἐνῷ τόσον ἀδικοῦμαι;’ ‘Ἐλέγησε μας! εἶξεφώνησαν οἱ κλέπται· μόνον χάρισε μας τὴν ζωὴν, καὶ σ’ ἐπιστρέφομεν δλον τὸν βασιλικὸν θησαυρόν.’

‘Ἐπέταξεν ὁ σκυτοτόμος, ἔτριψε τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι δὲν ὀνειρεύετο, ς ὅτι οἱ κλέπται ἡσαν ἀληθῶς ἐμπροσθέν τε, εἶπε σεμνοπρεπῶς, ‘Κακοῦργοι! κατελαβετε δτι δὲν δύνασθε ν’ ἀποφύγετε τὸ διορατικὸν μου· εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ θέσις παντὸς ἀστέρος εἰς τοὺς οὐρανούς. ‘Ἐσώθητε μὲ τὴν μετάνοιάν σας· ἀλλὰ πρέπει ν’ ἀποδώσετε δλα δσα ἐκλέψετε. ‘Υπάγετε κατευθεῖαν, σηκώσετε τὰ τεσσαράκοντα κιβώτια ἀπαραλλάκτως καθὼς τὰ εὐρήκετε, καὶ χώσετε αὐτὰ εἰς ἐνὸς ποδὸς βάθος,

ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν τοῖχον τοῦ παλαιοῦ χαλα-
σμένου λοντροῦ. Ἀν κάμετε τοῦτο ἀκριβῶς
κατὰ τὴν διαταγήν μου, σᾶς χαρίζω τὴν ζωήν.
εὶ δὲ μὴ, εἰσθε χαμένοι καὶ σεῖς καὶ αἱ οἰκογέ-
νειαί σας!'

Οἱ κλέπται, ὑποσχεθέντες ὑπακοὴν, ἀνεχώ-
ρησαν. Μετὰ δύο περίπου ὥρας ἥλθαν οἱ βα-
σιλικοὶ δορυφόροι, καὶ διώρισαν τὸν Ἀχμέτην
νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἀπεκαλέτησε λοιπὸν
ψιλοστόργως τὴν γυναικά του, χωρὶς νὰ τὴν
γνωστοποιήσῃ τὸ συμβεβηκός, ἐκείνη δὲ ἐφό-
τρεψεν αὐτὸν νὰ ἔχῃ θάρρος.

Οἱ καλὸς ἀνθρωπὸς εστάθη μὲν ἡλαρὸν πρό-
σωπον ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὁ δόποιος, ιδὼν
αὐτὸν, εἶπεν ἀμέσως, ‘Ἀχμέτη, τὰ βλέψατά
σου προμηνύοντα καλόν· ἀνεκάλυψε τὸν θησαυ-
ρόν μου;’ ‘Τοὺς κλέπτας, ἢ τὸν θησαυρὸν
θέλει ἡ μεγαλειότης σας; Οἱ ἀστέρες χαρίζουν
μόνον τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο,’ εἶπεν ὁ Ἀχμέτης. ‘δύ-
ναμαι νὰ σᾶς παραδώσω ὅποιον θέλετε, ἀλλ
δχι καὶ τὰ δύο.’ ‘Ἡθελε μὲν λυπήσειν νὰ μὴ
παιδεύσω τοὺς κλέπτας,’ ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.
‘ἄλλ’ ἀν δὲν ἦραι τῷπος νὰ λάβω καὶ τὰ δύο,
προτιμῶ τὸν θησαυρὸν.’ ‘Εἰς δὲ τοὺς κλέπτας
ὑπόσχεσθε τελείαν καὶ πλήρη συγχώρησιν;
‘Υπόσχομαι, ἀν εὐρῶ ἀνέγγικτον τὸν θησαυρὸν
μου;’ ‘Λοιπὸν,’ εἶπεν ὁ Ἀχμέτης, ‘ἄν ἀγαπᾶτε
νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, θέλω σᾶς ἀποδώσειν τὸν
θησαυρὸν.’

Οἱ βασιλεὺς καὶ ὅλοι αὐτοῦ οἱ μεγιστᾶνες
ἡκολούθησαν τὸν σκυτοτόμον εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ
παλαιοῦ λοντροῦ. Ἐκεῖ δὲ, ἀτενίσας εἰς τὸν
οὐρανὸν ὁ Ἀχμέτης, ἐψιθύρισεν ὅλιγα λόγια,
τὰ δόποια ὑπέλαβαν μὲν οἱ θεαταὶ ὡς μαγικάς
ἐπωδάς, ἀλλὰ κατ’ ἀλήθειαν ἦσαν αἱ δεήσεις
καὶ εὐχαριστίαι εἰλικρινοῦς ἢ εὔσεβοῦς καρδίας
διὰ τὴν τόσον θαυμάποιον ἀπαλλαγῆν. Ἐδειξεν
ἐπειτα τὸν τοῖχον, καὶ παρεκάλεσε τὴν αὐτοῦ
μεγαλειότητα νὰ προστάξῃ νὰ σκάψωσιν ἐκεῖ.
Μόλις δὲ ἤρχισαν οἱ ἐργάται, καὶ εὐρέθησαν τὰ
τεσσαράκοντα κιβώτια πλήρη καὶ ἀνέγγικτα.

Ἀπερίγραπτος ἦτον ἡ χαρὰ τοῦ βασιλέως.
ἀμέσως ἐδιώρισε τὸν Ἀχμέτην πρῶτον ἀστρο-
λόγον, τὸν ἔδωκεν οἰκημα εἰς τὸ παλάτιον, καὶ
εἶπεν δὲι πρέπει νὰ νυμφευθῇ τὴν μονογενῆ του
θυγατέρα. Ἡ νέα βασιλόπατη δὲν ἐδυσαρε-
στήθη μὲ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πατρός της· διότι,
ἀγαπῶσα τὴν ἀρετὴν ὑπὲρ πᾶν ἐγκόσμιον, ἐσε-
βάζετο τὰ νομιζόμενα προτερήματα τῆς Ἀχμέτη.
Πάραντα ἐτελέσθη τὸ βασιλικὸν θέλημα· ὁ
σκυτοτόμος ἔγινε γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, ἀλλ
ὅ χαρακτήρος του ἐμεινεν ἀπαράλλακτος. Πρᾶξ
ἢ ταπεινὸς ἐν καιρῷ δυστυχίας, ἷτο μετριόφρων
καὶ ἡλαρὸς εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εύτυχίας.

Συναισθανόμενος τὴν ἴδιαν του ἄγνοιαν, ἀπέ-
διδε πάντοτε τὴν καλὴν αὐτοῦ τύχην εἰς μόνον
τὴν εὔνοιαν τοῦ Θεοῦ. Καθημέραν ἐπροσκολ-
λάτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν νεόνυμφον
αὐτοῦ ὧδαίαν καὶ ἐνάρετον ἡγεμονίδα· καὶ δὲν
ημπόρει νὰ μὴ στοχάζεται πόσον ἡτον ἐναντίος
ὅ χαρακτήρος αὐτῆς εἰς τὸν τῆς προτέρας γυναικός
του, τῆς ὥποιας τὴν ἄλογον καὶ ἀπονον κενοδο-
ξίαν ἡσάνετο τῷα πληρέστατα.

Ἡ δὲ Σιττάρα ἵδεν ἀπηλπισμένη, διὰ ἐπλη-
ρωθῆσαν μὲν αἱ διὰ τὸν προβιβασμὸν ἐκείνου
εὐχαὶ τῆς, ἀλλ’ διὰ αἱ ἰδικαὶ τῆς ἐπιθυμίαι
εἶχαν παντάπαιι ματαιωθῆν. ‘Ο ἀνὴρ αὐτῆς
ἥτο πρῶτος ἀστρολόγος· ἡτον ἀρκετὰ πλούσιος,
ώστε νὰ κάμη τὴν γυναικά του νὰ ὑπερβαίνῃ
κατὰ τὴν πολυτέλειαν δλας τὰς κινίας τῆς· Ἰ-
σπαχάν, ὁσάκις ὑπήγαινεν εἰς τὸ λοντρόν· ἀλλ
εἶχε νυμφευθῆν μίαν ἡγεμονίδα, καὶ κατὰ τὴν
Περσικὴν συνήθειαν ἡ προτέρα σκληρὰ ἢ ἀχα-
ρακτήριστος γυνή του ἔξωρίσθη ἀπὸ τὸν οἶκον.
Οἱ διαλογισμοὶ οὗτοι ἐβασάνιζαν καὶ κατέρρω-
γαν αὐτήν, ὡστε τῷα πλέον ὑπερεπεθύμει τὸν
δλεθρὸν τοῦ Ἀχμέτη, καὶ μετὰ καιρὸν ἐξήτησε
τῷατι νὰ ἐκδικηθῇ· ἀλλ’ ἀνεκαλύψασθαν οἱ
σκοποὶ τῆς, καὶ, μολονότι τῆς ἐχάρισεν ὁ βασι-
λεὺς τὴν ζωὴν, ἀφέθη ὅμως πάμπτωχος καὶ
δυστυχεστάτη, ἐλεινὸν ἀποτυχίας θύμα, καὶ
φθόνου παρανάλωμα. Τὸ πάθημα τῆς Σι-
ττάρας ἐμπορεῖ νὰ γένη μάθημα οωτηριώδες εἰς
ὅλας ἐκείνας, δσαι δέχονται τὸν φθόνον εἰς τὰ
στήθη, καὶ προσπαθοῦν δι’ ἀτόπων καὶ ἀδικαι-
ολογήτων μέσων νὰ ἐπιτίχωσι τοὺς σκοποὺς
των.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἀγαθὸς σκυτοτόμος εἶχε
διορισθῆν Βεζίνης· καὶ ἡ αὐτὴ ἀρετὴ, διὰ τὴν
δόποιαν ἐκρίνετο σεβασμοῦ ἀξιος εἰς τὸ ταπεινὸν
αὐτοῦ ἐπιτίθεμα, ἐκαμνεν αὐτὸν ν’ ἀγαπᾶται
καὶ νὰ τιμᾶται εἰς τὰς ὑψηλὰς θέσεις, ὅπου
εἶχε προβιβασθῆν.

ΟΤΑΝ μᾶς ἀκολουθῇ συμφορά τις, πρέπει
νὰ στοχαζώμεθα, διὰ ἡ δυστυχία καὶ ἡ θλίψις
δὲν εἶναι ὀλιγωτερον φυσικαὶ εἰς τὸν κόσμον
τοῦτον παρὰ ἡ χιῶν καὶ ἡ χάλαζα, ἡ ἀνεμοζάλη
καὶ ἡ τρικυμία· καὶ διὰ ἡθελεν εἰσθαι ἐπίσης
εὐλογὸν νὰ ἐλπίζωμεν ἔτος χωρὶς χειμῶνα, καὶ
ζωὴν χωρὶς βάσανα.

ΑΓΓΑΙΣ τις ἔβαλεν ἀφ’ ἐσπέρας εἰς τὸν κοι-
τῶνά της ἀρωματικὰ φυτὰ, ἀνθισμένα. Τὴν
νύκτα ἔβλαψεν αὐτὴν τόσον ἡ ὄσμη, ὡστε ἡτα-
κάσθη νὰ καλέσῃ ἰατρὸν, δοτις ἐδυσκολεύθη τὰ
μέγιστα νὰ ἐπαναφένη αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις
της.